

ПОЛИТИКА

Isplata pune zarade usled bolovanja zbog korone - neobavezujuća

<http://www.politika.rs/sr/clanak/466705/Isplata-pune-zarade-usled-bolovanja-zbog-korone-neobavezujuca>

Kovid 19 je bolest kao i svaka druga bolest, smatraju poslodavci i stručnjaci za radno pravo, ali zbog preporuke vlade došlo je do zabune, pa sada mnogi smatraju da ta bolovanja treba posebno tretirati

Preporuka Vlade Srbije svim poslodavcima da se zaposlenima koji su na bolovanju zbog virusa korona ili su u samoizolaciji obezbedi pravo na naknadu zarade u visini od 100 odsto i dalje je na snazi, ali ova preporuka ipak nije obavezujuća. To faktički znači da poslodavac nije dužan da zaposlenom koji je pozitivan na kovid 19, pa zbog bolesti ne može da dolazi na posao, isplaćuje zaradu u punom iznosu, već najmanje 65 odsto prosečne zarade u prethodnih 12 meseci, pre meseca u kojem je nastupila privremena sprečenost za rad.

Jedini izuzetak su zdravstveni i radnici zaposleni u socijalnoj zaštiti koji u ovoj situaciji imaju pravo na primanje naknade za bolovanje u iznosu 100 odsto osnovne plate. Povlašćeni su i zaposleni u javnim komunalnim preduzećima, koji zahvaljujući važećem posebnom kolektivnom ugovoru u slučaju otvaranja bolovanja zbog kovida 19 mogu da računaju na plate u punom iznosu.

Da li naknada zarade za takozvano kovid bolovanje treba da iznosi 100 odsto ili treba da ostane „regularna”, to jest ista kao i u slučaju drugih bolesti, pitali smo stručnjake za radno pravo, predstavnike sindikata i poslodavce.

U Asocijaciji slobodnih i nezavisnih sindikata već osam meseci traže da se izmeni odredba u Zakonu o radu za sve one koji obole od kovida 19.

– Nije ista situacija sada kao pre pandemije, pa ne mogu da važe ni ista pravila. Tražimo dopune zakona jer ne živimo u redovnim prilikama. S neobavezujućim preporukama države da radnik koji oboli od korone dobija 65 odsto od plate, i oni poslodavci koji su dosad plaćali pun iznos zarade to više neće raditi, već će se radije pridržavati zakona, pošto im to više ide u prilog – smatra Ranka Savić, predsednica ove asocijacije. U tome se ipak krije opasnost, dodaje ona, jer radnici sa blažim simptomima korone onda neće ostajati kod kuće, već će ići na posao, u kolektiv, pošto ne žele da budu kažnjeni zbog prehlade koja je možda izazvana koronom.

– Tako će se samo još više širiti zaraza, a to nas opet vraća na početak priče da aktuelno zakonsko rešenje nije dobro i dugoročno gledano izazvaće nove probleme – uverena je Savićeva.

Da sve zavisi od dogovora između poslodavca i zaposlenog, jer Zakon o radu ne daje konkretne odgovore na pitanja oko pravdanja izostanka sa posla u slučaju brzinskog širenja zaraze ili karantina, potvrđuje Nebojša Atanacković, počasni predsednik Unije poslodavaca Srbije.

– Isplata pune zarade usled bolovanja zbog korone nije nigde zvanično obavezujuća, ali je poslodavcu data ta mogućnost. Od dosta faktora zavisi da li će poslodavac isplatiti pun iznos zarade. Pre će to uraditi ako je u pitanju pojedinačni slučaj zaražavanja ili je preduzeće u dobroj finansijskoj situaciji. Ipak, ne treba zaboraviti da je kovid 19 bolest kao i svaka druga, tako da generalno ne treba praviti razliku, ali zbog te preporuke vlade je i došlo do zabune među poslodavcima i radnicima, pa mnogi smatraju da kovid bolovanja treba posebno tretirati – ističe Atanacković.

Na pitanje da li je u redu da u toku pandemije firme koje su radile i sve vreme dobijale pomoć od države po zaposlenom sada ipak odlučuju da ne obezbede pravo svojim radnicima na naknadu zarade u visini od 100 odsto u slučaju zaražavanja, Atanacković ističe da odluka o tome ostaje u domenu moralnih načela samog poslodavca.

– Firme koje nisu dobro radile unazad mesecima i nisu u dobroj finansijskoj situaciji mogu i da razumem, a one koje jesu obavezuju samo moralna načela, ali ne i zakon – podvlači on.

Da je pravo na naknadu zarade u visini od 100 odsto za slučaj obolevanja od korone sasvim nepravedno u odnosu na ostale bolesti za koje važi pravilo isplate zarade u iznosu od 65 odsto, smatra pravica Olga Vučković Kićanović, stručnjak za radno pravo.

– Iako je to bila želja sindikata, kada je u vanrednom stanju po preporuci počelo kod nekih poslodavca da se isplaćuje sto odsto plate za izolaciju i karantin, to ipak nije ekonomski održivo, a i nepravedno je u odnosu na druge bolesti. Jer kovid 19 je bolest kao i sve ostale, u pravnom smislu – napominje Olga Vučković Kićanović i podseća da je jedina razlika u tome da zaposleni ima pravo na odgovarajuću naknadu zarade za vreme prekida rada do kojeg je došlo isključivom naredbom nadležnog državnog organa ili nadležnog organa poslodavca, a zbog neobezbeđivanja bezbednosti i zaštite života i zdravlja zaposlenih.

– U tom slučaju, po zakonu, poslodavci moraju da isplate zaradu u iznosu od 100 odsto – dodaje Olga Vučković Kićanović.

Za klasično bolovanje 65 odsto zarade

Zakonom o radu je plata za vreme bolovanja za prvih 30 dana odsustva u iznosu od najmanje 65 odsto prosečne zarade zaposlenog u prethodnih 12 meseci.

Ujedno, postoji mogućnost i da zarada bude veća, ali to se reguliše kolektivnim ugovorom ili pravilnikom o radu i ugovorom o radu u samoj kompaniji.

Pet dokaza koji ilustruju koliko smo siromašniji od Evrope

Vlast najavljuje rast plata, penzija, minimalca, svakodnevno se hvali najmanjim privrednim padom u Evropi. A, šta to znači za građane Srbije? Koliki će zaista biti uticaj pandemije korone na naš standard koji već uveliko kaska za evropskim, i to u situaciji kada građani sve teže žive i podnose ekonomske posledice zdravstvene krize? Da li nam je baš toliko dobro?

Radimo, u proseku, za 58.513 dinara, a mesečno za život trošimo 73.849 dinara. Toliko novca iznosi, statistički rečeno, prosečna potrošačka korpa za tročlano domaćinstvo, u kojoj osim hrane i računa za komunalije, malo novca pretekne za bilo šta drugo.

To najbolje znaju oni kojima je i republički prosek u vidu zarade – nedostižan cilj. U ništa boljoj situaciji nisu ni penzioneri koji u Srbiji, u proseku, primaju 27.764 dinara. A više od 320.000 njih snalazi se sa upola manjim iznosom, od koga namiruju sve račune i egzistencijalne potrebe.

Koliko ih je ispod proseka

U Srbiji, prema statističkim podacima, polovina zaposlenih zarađuje do najviše 45.000 dinara, dok polovina prebacuje ovaj iznos.

Isplativije je, a tako je već godinama, raditi u javnom sektoru – konkretno plata iz državne kase je za celih sto evra veća nego kod privatnika – 66.492 dinara, naspram 55.081 dinar u privatnom sektoru.

Najteže je onima koji rade kod preduzetnika – njihov “prosek” je polovina zvaničnog proseka.

Na žalost, ima i onih koji su još manje plaćeni.

To su oni “nevidljivi” i za državu i za sve statistike – svi oni koji rade na crno, takozvani “neformalno zaposleni” kojih u Srbiji ima oko 190.000.

To su svi majstori koji rade neprijavljeno, svi oni koji se izdržavaju držeći privatne časove, oni koji čiste tuđe stanove i svi ostali koji rade ne ostvarujući ni dana staža, niti bilo šta drugo od socijalnih i radnih prava, poput bolovanja. Osim što rade za nižu platu od onih zvanično zaposlenih, kad ostanu bez ovog posla, ne mogu čak ni da računaju da pomoć, odnosno naknadu za nezaposlene, koju isplaćuje Nacionalna služba za zapošljavanje.

Koliko rada za kilogram mesa

Prosečna potrošačka korpa u Srbiji je 73.849 dinara, a minimalna 37.934,63 dinara.

Šta, konkretno može da se pokrije ovom korpom, vidi se iz ove grafike Ministarstva trgovine.

Najviše ide na – hranu. Tako, statistički, tročlano domaćinstvo za ishranu izdvaja mesečno 27.812 dinara.

Na komunalije i ostale račune trošimo 14.719 dinara, sedam hiljada na duvan i alkoholna pića. Na održavanje domaćinstva dajemo tri hiljade dinara, na transport 5.626 dinara, na rekreaciju i kulturu 4.343 dinara, a na obrazovanje celih 482,33 dinara!

УПОРЕДНИ ПРЕГЛЕД СТРУКТУРЕ ПОТРОШАЧКЕ КОРПЕ

Август 2020. године

	Нова Просечна корпа		Нова Минимална корпа	
	Износ	%	Износ	%
Храна и безалкохолна пића	27.812,95	37,66%	16.977,19	44,75%
Алкохолна пића и дуван	7.021,75	9,51%	3.171,53	8,36%
Одећа и обућа	2.933,78	3,97%	1.146,54	3,02%
Становање, вода, струја, гас и друга горива	14.719,34	19,93%	7.388,94	19,48%
Намештај, опремање домаћинства и одржавање	3.082,96	4,17%	1.619,29	4,27%
Здравство	2.636,93	3,57%	1.435,48	3,78%
Транспорт	5.626,41	7,62%	2.177,87	5,74%
Комуникације	1.971,52	2,67%	925,49	2,44%
Рекреација и култура	4.343,34	5,88%	1.376,99	3,63%
Образовање	482,33	0,65%	125,51	0,33%
Ресторани и хотели	845,76	1,15%	282,23	0,74%
Остала добра и услуге	2.372,39	3,21%	1.307,57	3,45%
Вредност корпе-укупно	73.849,46	100,00%	37.934,63	100,00%

Напомена: Преглед је сачињен у министарству на основу података РЗС.

Foto: Министарство трговине, туризма и телекомуникација

Статистички гледано, за један килограм кафе морамо да радимо три сата и 26 минута.

За литар млека – 15 минута, за литар јогурта 18 минута, за килограм лимуна 43 минута.

За килограм свинског mesa, s костима, просечан радник у Србији треба да ради један sat и 21 минут.

ПОТРЕБНО РАДНО ВРЕМЕ ЗА КУПОВИНУ ПРОИЗВОДА

Август 2020. године

Редни број	Производ	Јединица мере	Просечна цена-динари	Потребно време рада
1	2	3	4	5
1.	Јестиво уље, сунцокретово	литар	133,10	23 мин.
2.	Шећер, кристал	килограм	71,82	12 мин.
3.	Свињско месо са костима	килограм	473,98	1 час, 21 мин.
4.	Кравље млеко, пастеризовано	литар	88,66	15 мин.
5.	Јогурт	литар	103,73	18 мин.
6.	Кафа, млевена	килограм	1.195,92	3 часа, 26 мин.
7.	Млечна чоколада	килограм	1.061,24	3 часа, 3 мин.
8.	Кромпир	килограм	55,01	9 мин.
9.	Лимун	килограм	249,17	43 мин.
10.	Пшенично брашно	килограм	56,62	10 мин.
11.	Кокошја јаја	комад	13,75	2 мин.
12.	Машина за прање рубља	комад	30.276,46	10 дана, 6 часова
13.	ЛЦД телевизор 32"	комад	19.557,92	7 дана, 1 час
14.	Шкода Фабија, 1,2*	комад	1.458.937,60	2 год, 17 дана

Напомена: Табела показује колико је било потребно ефективног радног времена, (дана, часова, минута), за куповину једног производа у јединици мере (редни број 1-13). Један радни дан = 8 часова.

- У августу 2020. године било је 21 радних дана, односно 168 радних сати. Полазећи од просечне нето зараде од 58.513 динара, сатница је износила 348,29 динара.

- Потребно радно време за куповину Шкоде Фабије од јуна 2019. године изражено је у ефективном радном времену (радни дан = 8 часова), а не календарски (1 год = 365 дана), како је то било до априла 2019. године.

Foto: Ministarstvo trgovine, turizma i telekomunikacija

Koliki je prosek kod drugih

Просечна плата у Србији је 58.513 динара, што је око 497 евра.

По томе смо убедљиво најмање плаћени.

У Хрватској је просечна плата 886 евра, у Црној Гори 524 евра, у Словенији 1.175 евра, док је просечна плата у Румунији око 1.100 евра (bruto!). У Мађарској је овај износ 1.096 евра.

Иако су просечне зараве више у овим државима, цене хране не разликују се много у односу на оне у Србији.

Gde smo sa minimalcem

По износу минималне зараве Србија такође кaska за Европом.

Najnovije povećanje minimalca, dovelo je garantovanu zaradu do iznosa od 32.126 dinara, što je oko 273 evra.

U bruto iznosu, to bi bilo 43.504 (oko 366 evra po trenutnom kurusu – “bruto 1”) dinara koje se isplaćuju na račun radnika, a zajedno sa doprinosima i porezima koje plaća poslodavac, ukupan bruto bio bi oko 50.965 dinara (434 evra – “bruto 2”)

Iako je praksa Evropske unije je da svoje minimalce iskazuje kao – bruto zaradu, one su svakako veće od onoga što je radnicima zakonom zagwarantovano u Srbiji.

Najniže minimalne zarade u Evropi, prema podacima Eurostata, imaju Albanija – 209,10 evra, Crna Gora – 331,22 evra, pa Srbija.

U sredini su države poput Poljske – 583,48 evra, Estonije – 584 evra, Mađarske – 451,5 evra, Rumunije – 460,7 evra.

Hrvatska danas ima minimalac od 536,6 evra.

U vrhu, bez konkurenta, je – Luksemburg, sa minimalcem od 2.141,99 evra, što je gotovo šest srpskih “bruto 1” minimalaca.

U samom vrhu je i Irska – 1.706,9 evra, Holandija 1.680 evra, Belgija – 1625,7 evra. Potom Velika Britanija – 1.583,3 evra, Francuska i Nemačka sa nešto više od 1.500 evra.

Španija je na nivou od 1.108,33 evra, dok Slovenija ima nešto ispod ovog nivoa – 940,58 evra.

Kreditni stanovištva

Građani Srbije, prema podacima Kreditnog biroa Udruženja banaka Srbije trenutno otplaćuju 11.177 milijardi dinara kredta, što je oko 10 milijardi evra. To, dalje, znači da smo “po glavi” bankama dužni 1.442 evra – od novorođenčeta, do penzionera.

Svaki građanin Crne Gore u proseku bankama duguje 2.237 evra.

Slovenci, pak, imaju mali kreditni dug po glavi stanovnika – 1.329 evra.

Hrvati duguju 2.423 evra, ali Rumuni su među rekorderima po visini duga, u pozitivnom smislu – svega 523 evra.

Pojedini dostupni podaci za Mađarsku pokazuju da je dug po kreditima stanovništva u toj zemlji oko 972 miliona forinti, što je manje od tri milijarde evra. Podeljeno sa brojem stanovnika dobija se iznos od nepunih 280 evra po glavi...

Penzije

Prosečna penzija u Srbiji je svega 27.764 dinara. To je jedva oko 236 evra.

Prema zvaničnoj statistici Fonda PIO, čak 103.598 penzionera u Srbiji mesečno prima manje od 10.000 dinara. Još 223.055 prima penzije do najviše 15.000 dinara mesečno, dok ih još više od pola miliona (559.551 penzioner) ima primanja do najviše 25.000 dinara. Na ovo treba dodati još 123.884 najstarijih sugrađana koji žive sa mesečnim primanjima do 28.082 dinara.

To čini ukupno 1.010.088 građana koji su Srbiji žive sa mesečnim primanjima manjim od 28.082 dinara.

Na žalost, to ujedno predstavlja i većinu naših najstarijih građana, s obzirom da penziju prima ukupno njih 1,69 miliona.

Automobili – starost voznog parka

Prosečna starost automobila u Evropskoj uniji je 10,8 godina, dok je u Srbiji, prema posednjim dostupnim podacima Saobraćajnog fakulteta 17,1 godinu.

Na 1.000 stanovnika EU, vozi se 610 automobila.

Kako pokazuju podaci Evropske asocijacije proizvođača automobila, kombija, kamiona i autobusa, najviše vozila “po glavi” ima Luksemburg – 774, a najmanje Rumunija i Litvanija – manje od 400 po glavi stanovnika.

U Srbiji ima oko dva miliona registrovanih automobila, na blizu sedam miliona stanovnika. To znači da na hiljadu stanovnika imamo oko 660 automobila, doduše starijih od evropskog proseka.

Registrovana vozila u susednoj Crnoj Gori su u proseku proizvedena 2003. godine. To znači da je prosečna starost automobila u Crnoj Gori slična kao i u Srbiji – oko 17 godina.

Prema podacima Slovenačke centralne banke, u toj zemlji 80,4 odsto domaćinstava ima automobil, prosečne vrednosti oko 3.000 evra.

Poređenja radi, prosečna vrednost vozila na nivou Evropske unije je 7.000 evra, dok automobile poseduje 75,7 odsto domaćinstava.

Najmlađe automobile u Evropi voze Britanci – u proseku su stari osam godina. Slede Švajcarci – 8,6 godina.

Bliže srpskom proseku su Grčka – 15,7 godina, koliko su stara vozila i u Mađarskoj.

U Rumuniji su 16,3 godine stara vozila, dok je prosek u susednoj Hrvatskoj 12,6 godina.

Ništa od 100 odsto nadoknade za korona bolovanje

<https://nova.rs/vesti/biznis/nista-od-100-odsto-nadoknade-za-korona-bolovanje/>

Koliko će zaposleni, koji zbog zaražavanja koronavirusom odu na bolovanje, primati na ime zarade, zavisi isključivo od - poslodavca. Po zakonu, iznos plate ne može da bude manji od 65 odsto onoga što inače primaju. U slučaju da je radnik na minimalcu - gazda će morati da mu isplati celu platu. Isto važi i za zdrave, koji moraju u kućni karantin.

Pitanje visine zarade za radnika obolelog od kovida 19 ili onoga koji mora da bude u izolaciji zbog sumnje da je pozitivan na koronavirus, postavljalo se još od početka vanrednog stanja. I nije se odmaklo dalje od – preporuke.

Suština je u sledećem: Zakon o radu propisuje da se u slučaju “privremene sprečenosti za rad” radniku isplati ne manje od 65 odsto zarade.

S obzirom da je istim tim zakonom garantovana najniža zarada u visini minimalca, radnici koji rade za 30.000 dinara, neće moći da prime manje od toga.

“Zaposleni ima pravo na naknadu zarade za vreme odsustvovanja sa rada zbog privremene sprečenosti za rad do 30 dana, i to najmanje u visini 65 odsto prosečne zarade u prethodnih 12 meseci pre meseca u kojem je nastupila privremena sprečenost za rad, s tim da ne može biti niža od minimalne zarade utvrđene u skladu sa ovim zakonom, ako je sprečenost za rad prouzrokovana bolešću ili povredom van rada”, navodi se u Zakonu.

Ukoliko se na bolovanje ide zbog povrede na radu, naknada je sto odsto proseka u prethodnih 12 meseci.

Pitanje bolovanja posebno se postavlja kada je reč o medicinskim radnicima, kojima rizik od inficiranja koronavirusom, praktično, predstavlja opasnost kojoj su izloženi obavljajući svoj redovan posao.

Vlada Srbije je 3. aprila, tokom vanrednog stanja, usvojila Zaključak kojim se “preporučuje poslodavcima da izmene ugovor o radu tako da zaposlenima koji odsustvuju sa rada zbog potvrđene zarazne bolesti kovid 19, ili zbog mere izolacije, ili samoizolacije, obezbede pravo na naknadu zarade u visini od sto odsto”.

Ovo je, naravno, važno samo u slučaju da se koronavirusom inficiraju obavljajući svoje “poslove i radne zadatke” ili im je zbog službene dužnosti i kontakata sa zaraženima naložena mera izolacije ili samoizolacije.

Ovaj Zaključak Vlada je donela kako bi se omogućila isplata zarada u celosti prvenstveno lekarima, medicinskim tehničarima, medicinskom osoblju, pripadnicima vojske i policije.

Kakva je sada situacija, da li je Zaključak donet tokom vanrednog stanja i dalje na snazi, do momenta objave ovog teksta nadležni u resornom Ministarstvu rada – nisu odgovorili.

Lakše do bolovanja

Novi, izmenjen Zakon o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti, koji je stupio na snagu u petak, 13. novembra uveo je dve kategorije ograničenja kretanja građana, kada je reč o posebnim merama za zaštitu stanovništva. To je kućna izolacija i karantina u kućnim uslovima.

Novina je što će zaposlenima izricanjem mere karantina u kućnim uslovima automatski biti otvoreno bolovanje, bez dodatne papirologije, što je bio veliki problem tokom vanrednog stanja – kako zdrava osoba da otvori bolovanje tokom neprekidnog boravka u svom domu.

Sada će, praktično, rešenje sanitarnog inspektora o određivanju ovakve mere karantina biti važeća potvrda za otvaranje bolovanja.

Zakon, inače, pravi razliku između “kućne izolacije” i “karantina u kućnim uslovima”, a osnov je, praktično – zdravstveno stanje osobe koja mora da poštuje ovu meru.

Tako u kućnu izolaciju idu inficirani građani, a u karantin u kućnim uslovima idu zdravi ljudi koji su bili u kontaktu sa inficiranimima.

Zakon, podsetimo, definiše kućnu izolaciju kao “protivepidemijsku meru izdvajanja, u kućnim uslovima, inficiranih osoba bez simptoma ili sa manifestnom bolešću koja ne zahteva lečenje u bolnici, tokom perioda zaraznosti, na način da se spreči ili ograniči direktni, odnosno indirektni prenos, odnosno mogući prenos infektivnog agensa na druge osobe”.

Karantin u kućnim uslovima je, s druge strane, mera “ograničavanja aktivnosti radi praćenja zdravstvenog stanja kontakata, tj. zdravih osoba koje su bile izložene slučaju zarazne bolesti tokom perioda njegove zaraznosti, sa ciljem da se spreči širenje zarazne bolesti”.

Zakon u posebne mere za zaštitu stanovništva od zaraznih bolesti ubraja i karantin (dakle ne samo onaj u kućnim uslovima), što je i do sada bilo predviđeno ovim zakonom.

Inače, kršenje karantina u kućnim uslovima kažnjavaće se novčanom globom od 50 do 150.000 dinara.

Država spiskala pare pred izbore, sad nema za pomoć privredi

<https://nova.rs/vesti/biznis/drzava-spiskala-pare-pred-izbore-sad-nema-za-pomoc-privredi/>

Za razliku od proletoš, kada su vanredno stanje i policijski čas uvedeni sa ukupno nekoliko desetina zaraženih koronavirusom, sada su, na više od 3.500 zaraženih dnevno, bila potrebna puna tri dana da premijerka “razmisli” o tome da li će prihvatiti zahteve Kriznog štaba ili neće.

I dok niko ne priželjkuje novu zabranu kretanja, ovakav nedosledan pristup uništava i poslednje trunke poverenja građana u to da država zna šta treba da radi tokom korona-krize. A, isto tako, zbog neodgovornog (100 evra svakome) i nesvršishodnog trošenja para građana (neselektivna pomoć firmama kojima nije bila potrebna), država sada nije u stanju da pomogne onim delovima privrede koji zaista jesu u nevolji.

Vratimo se na početak – bio je 15. mart kada je predsednik, na zahtev tadašnjeg ministra odbrane Vulina, saopštio da se u Srbiji uvodi vanredno stanje. Tog dana su, od ukupno 15 testiranih osoba, dve osobe bile pozitivne na koronavirus, što je ukupan broj zaraženih povećalo na 48. Tri dana kasnije uveden je policijski čas, odnosno, zabrana kretanja. Tog dana je bilo registrovano još 18 zaraženih.

Sedmog jula, u danu kada je zvanično prijavljeno 299 novozaraženih, Vučić je najavio policijski čas i zabranu kretanja tokom vikenda – od čega je odustao nakon nekoliko dana burnih protesta građana.

A u četvrtak, 12. novembra, kada je u Srbiji zvanično zabeležen još 3.341 zaraženi, krizni štab je održao još jednu hitnu sednicu, posle koje nisu uvedene nikakve nove mere, već je na zahtev tzv. medicinskog dela kriznog štaba – koji je “prilično oštro tražio da se nešto promeni” – predsednica vlade Ana Brnabić, po rečima dr Predraga Kona, izjavila da će – da razmisli.

Nakon 72 sata intenzivnog razmišljanja, premijerka je izašla pred javnost i, uz obaveštenje da će trgovcima i ugostiteljima radno vreme biti skraćeno za dva sata, upustila se u neukusno i nadrealno hvalisanje po broju umrlih: te Srbija ima jednu od najmanjih stopa smrtnosti u Evropi i

na svetu, te ima još slobodnih kreveta, a neke zemlje EU nemaju, naše zdravstvo je među najboljima u Evropi, a ekonomija je i zvanično najbolja... (Usput je i iznela netačan podatak da restorani “i nisu nešto rizična mesta” – zašto im onda ograničava rad?)

Ono što premijerka nije ni pokušala da objasni jeste sledeće: kako je moguć ovako nonšalantan pristup epidemiji u trenucima kada je već nedeljama broj zaraženih desetak puta veći nego letos? Zašto je na proleće po kratkom postupku uveden policijski čas (bio bi uveden i na leto, da se građani nisu pobunili), a sada se razmišlja po tri dana da li treba skratiti rad restorana i noćnih klubova? I kako to da ta moćna privreda Srbije iz premijerkine priče ne može da izdrži dva sata kraćeg radnog vremena kafića i splavova?

Naravno da zabrana kretanja treba da bude apsolutno poslednja mera u zaštiti stanovništva protiv epidemije – i zbog ekonomije, i zbog psihičkog zdravlja ljudi. Iz ovog ugla je danas još manje jasno zašto je ovako radikalna mera “potrošena” tokom proleća, kada za to, pokazalo se, nije bilo potrebe.

A, kako se pokazalo u drugom i trećem naletu korone – kada, praktično, mere skoro uopšte nisu uvedene, ili su žestoko kasnile – vlasti ne umeju da upravljaju ovom krizom. Što kažu babe, “naludo suša, naludo kiša” – ili uvedu najstrože mere u celoj Evropi, ili se po “raspašoj” sistemu, ni one postojeće ne sprovode, niti se kontroliše njihova primena.

Kao da država ne može da funkcioniše bez vanrednog stanja. Dodatni je problem što je, po sličnom sistemu, odmah na proleće (taman fino pre junskih izbora) potrošeno mnogo više para nego što je bilo potrebno – sećate se “para iz helikoptera”?

Podsetimo, u prvom krugu pomoći preduzećima su podeljena po tri minimalca – pare su davane svima, bez obzira da li su im bile potrebne. Potom, svim zainteresovanim građanima dato je po 100 evra, opet – bez obzira da li su bili ugroženi ili ne (na ovo je potrošeno 612 miliona evra). I onda, još jednom, umesto preciznih, ciljanih mera, kakve su bile i najavljene iz ministarstva finansija – ponovo je dato dva puta po 60% minimalca svim firmama koje su htele pomoć.

E, zbog toga što je bilo važnije da se pre izbora podele pare i kome nisu bile potrebne, država sada ne može da pomogne sektorima privrede koji lagano “umiru” već mesecima. I da nije bilo skandala sa prikrivanjem broja zaraženih i umrlih od kovida (što još uvek nije dobilo svoj epilog i ostalo je “da visi”, kao i sve ostale afere), uz uporno skrivanje podataka o medicinskim nabavkama vrednim više stotina miliona evra, ovako neodgovoran pristup krizi doveo bi do pada poverenja građana u to da država zna šta radi. A ovo se, nažalost, očituje i u sve većem broju onih koji se suprotstavljaju i onim merama koje spasavaju živote – držanju distance i nošenju maski.

Danas

Dugovi i gubici „Zastave oružja” dostigli 200 miliona evra, država ništa ne preduzima

<https://www.danas.rs/ekonomija/dugovi-i-gubici-zastave-oruzja-dostigli-200-miliona-evra-drzava-nista-ne-preduzima/>

Dugovi i gubici Zastave oružja, najstarije i najznačajnije domaće vojne fabrike, zaključno sa 2019. godinom dostigli su, prema oficijelnim podacima, gotovo neverovatnih 200 miliona evra. Za koliko su dugovi i gubici kragujevačke fabrike narasli tokom ove godine, saznaće se dogodne, kad se bude sumiralo ovogodišnje poslovanje preduzeća.

Gotovo da je izvesno da će dugovanja fabrike od nekih 160 miliona evra ili više od 17 milijardi dinara u 2020. godini da narastu za 500 do 600 miliona dinara koliko „teže” kamate na godišnjem nivou na onaj dug od 17 milijardi.

Usled ovakve finansijske situacije, radnicima Zastave opružja, prema informaciji iz fabrike, doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje ne uplaćuju se od avgusta prošle godine. Prema nezvaničnim informacijama iz Fonda PIO, doprinosi se kragujevačkim oružarima ne uplaćuju već gotovo pune dve godine, preciznije od početka 2019. godine.

Fabrika je, navode naši izvori, do skora radnicima koji su stekli jedan uslov za penzionisanje uplaćivanje doprinosa za PIO povezivala nedostajući radni staž, kako bi mogli da odu u mirovinu. U poslednje vreme, međutim, doprinosi se ne uplaćuju ni oružarima koji su ispunili prvi uslov, odnosno navršili 40 godina radnog staža i žele da odu u penziju i sa umanjejem ne ispunjavaju onaj uslov vezan za godine života.

Radni staž se, zbog besparice, povezuje samo oružarima koji su napunili 65 godina života. Najveći deo neizmirenih obaveza kragujevačke fabrike odnosi se, podsetimo, na poreski dug Zastave koji datira još iz prošle decenije i koji, zahvaljujući kamatama, ponovimo, iz godine u godinu raste.

Država još od 2011. godine najavljuje konverziju najvećeg dela poreskog duga Zastave u ulog države u kapitalu preduzeća, ali i dalje ništa ne preduzima da tu fabriku od strateškog značaja za odbranu zemlje izbavi iz „dužničkog ropstva”, nastalog velikom delom i zbog gubitka inostranih tržišta u vreme međunarodnih sankcija nekadašnjoj SR Jugoslaviji, kao i usled oporavka fabrike nakon NATO bombardovanja.

Država, u stvari, ne da ništa ne preduzima, nego omogućavanjem kontroverznim privatnim trgovcima oružjem da u poslovanju sa Zastavom krše važeće zakonske propise, a što je nedavno utvrdila i Državna revizorska institucija (DRI), dodatno ugrožava poslovanje i zida gubitke kragujevačke fabrike.

Zašto je Zastava oružje jedina domaća značajna vojna fabrika u kojoj država još uvek nije ni započela konverziju poreskog duga preduzeća, pouzdano se ne zna.

Povremene informacije fabričkog posloводства da se konverzija sprema, oružarima i upućenima u ovu problematiku, deluju sve neubedljivije. Istovremeno, više puta ponovljene zahteve Samostalnog sindikata da se utvrdi odgovornost nadležnih u preduzeću, pre svega fabričkog Nadzornog odbora, za rastuće gubitke fabrike u poslednje tri godine, u Ministarstvu odbrane i Vladi Srbije nema ko da čuje.

Dugovi i gubici Zastave oružja nastavljaju da rastu i ugrožavaju poslovanje i razvoj fabrike, i to u situaciji kad je „gužva“ na svetskom oružarskom tržištu sve veća.

Pešadijsko oružje, primerice, proizvode i po svetu prodaju gotovo sve zemlje u okruženju, a među njima i Hrvatska, koja svoju pušku HSV 2 već izvozi u Irak i druge zemlje Bliskog istoka, koji je tradicionalno glavno tržište za plasman Zastavinih pušaka, snajpera, mitraljeza i drugog oružja.

Posloводство kragujevačke fabrike hvali se da je ove godine ugovorilo izvoz Zastavinog oružja u vrednosti od 95 miliona dolara, od čega se 45 miliona dolara odnosi na petogodišnji ugovor sa

američkom kompanijom Zastava Arms USA, iz Čikaga, od kojeg kragujevački oružari mogu da računaju na deset miliona dolara godišnje.

Kako ni većina ostalih ugovora neće da bude realizovana do kraja 2020. godine, to je, upozoravaju naši sagovornici, izvesno da će kragujevačkoj fabrici i dalje da nedostaje deset do 20 miliona evra za jednogodišnje normalno funkcionisanje.

U prilog rečenom i činjenica da se radnicima već drugu godinu ne uplaćuju doprinosi za PIO. Kragujevačkim oružaruima naruku ne ide ni činjenica da je svetsko oružarsko tržište, u poslednjih godinu dana, uveliko „stalo“.

Najviše ih, ipak, ugrožava to što je poslovanje ne samo Zastave oružja nego i Krušika i ostalih vodećih domaćih vojnih fabrika stavljeno u funkciju i pod kontrolu trgovaca oružjem bliskim državnim vrhu.

Direktor bez komentara

Naš list je želeo da čuje i šta o aktuelnoj poslovno – finansijskoj situaciji u Zastavi oružju misli i ima da kaže generalni direktor te fabrike Mladen Petković.

Na naša pitanja, postavljena uoči minulog vikenda: kako komentariše činjenicu da su dugovi Zastave oružja premašili 17 milijardi dinara, a da država, kao većinski vlasnik fabrike, uprkos dugogodišnjim najavama, još nije pokrenula postupak konverzije tih potraživanja, te kako komentariše to da su gubici preduzeća dostigli 40 miliona evra, gospodin Petković do danas nije odgovorio.

Nije odgovorio ni na pitanje, zbog čega se zaposlenima u Zastavi oružju već drugu godinu zaredom ne uplaćuju doprinosi za penzijsko – invalidsko osiguranje.

Gubitak iznad visine kapitala

Prema izveštaju Državne revizorske institucije (DRI) u koji je naš list imao uvid, a koji je, u poslednjem broju, analizirao i nedeljnik „Kragujevačke novine“, prihodi Zastave oružja od prodaje oružja u zemlji i inostranstvu lane su bili oko 3,5 milijardi dinara, što je čak za 2,1 milijardu manje nego prethodne 2018. godine.

Istovremeno, izveštaj DRI o poslovanju Zastave oružja, sačinjen na 92 strane, pokazuje i da je kragujevačka fabrika na kraju 2019. godine „iskazala gubitak iznad visine kapitala“ preduzeća, u ukupnom iznosu od blizu 2,6 milijardi dinara.

Obaveze Zastave oružja prema dobavljačima lane su dostigle 2,12 milijardi dinara, od čega dug prema Energetici, sa kojom su oružari u sudskom sporu zbog duga za struju od oko 300 miliona dinara, iznosi – 1,26 milijarde dinara.

„Ostale kratkoročne obaveze“ fabrike teže 9,8 milijardi dinara, a najviše za poreze i doprinose zaposlenima – 3,5 milijardi dinara.

Iz izveštaja DRI vidi se i da je Zastava oružje, u kontrolisanom periodu, izvezla proizvode u vrednosti od oko 4,5 milijardi, te da je gotovo kompletan izvoz realizovan preko privatnih kompanija, medju kojima su, svakako, firme pod kontrolom Slobodana Tešića, famozni GIM i neke druge.

Državna kompanija za trgovinu oružjem Jugoimport SDPR, u Zastavinom izvozu, vrednom 4,5 milijardi, učestvovala je sa simboličnih – 19 miliona dinara.

Jedna velika grupa radnika u javnom sektoru NEĆE DOBITI POVEĆANJE PLATA od januara

<https://www.blic.rs/biznis/saznajemo-jedna-velika-grupa-radnika-u-javnom-sektoru-nece-dobiti-povecanje-plata-od/yf79fl3>

Dok će zaposleni u javnom sektoru, njih oko 400.000, dobiti povećanje plata od januara, veliki broj radnika u državnom sektoru neće dobiti povišicu. Kako saznajemo, reč je o oko 90.000 zaposlenih u javnim preduzećima.

U javnim preduzećima radi tačno 87.793 radnika i svi su dobili povećanje zarada u januaru ove godine. Veću platu za pet odsto dobili su i u 2019. ali ne i ove godine.

"Planom povećanja zarada za sledeću godinu oni nisu obuhvaćeni", kratko nam je rekao izvor "Blic Biznisa" iz Nemanjine 11, dodajući da je tu reč o svim javnim preduzećima od "Resavice", preko "Srbijagasa", "EPS", "Puteva Srbije", "Pošte", "Srbijašuma"...

Prosečne zarade u pojedinim javnim preduzećima veće su, inače, i do 40 odsto od prosečne zarade u zemlji. Najveći broj javnih preduzeća može se pohvaliti zaradom većom od 70.000 dinara. Tek nekolicina ih ima zaradu ispod republičkog proseka koji iznosi oko 60.000 dinara.

Prema podacima Ministarstva finansija za jul ove godine prosečna plata u javnom sektoru iznosila je 68.144 dinara. U javnim preduzećima bila je istovremeno 81.107 dinara, dok je godinu dana ranije u tim istim preduzećima, koja sada nemaju pravo na povišicu, bila 80.888 dinara.

Direktori pod lupom

Direktori javnih preduzeća moraće, inače, u narednom periodu detaljno Vladi da polažu račune o trošenju, službenim putovanjima, sponzorstvima, zapošljavanju... Pod lupom će biti svaki dinar koji su javna preduzeća dobila iz budžeta, ali i sva ostala primanja, kao i troškovi. Takođe, direktori bi trebalo da prikažu i na koji način su utrošili dobit za 2014, 2015, 2016, 2017, 2018. i 2019. godinu, ali i da obrazlože svaki dinar uzetog kredita.

Vlada Srbije donela je Uredbu kojom od direktora javnih preduzeća traži da joj precizno predstavljaju poslovanje za sledeću godinu, odnosno za trogodišnji period 2021-2023. godine. Kako se navodi u zvaničnom dokumentu, oni će do detalja Vladi morati da obrazlože svoje poslovanje i da precizno navedu na koji način će trošiti novac, kako onaj za investicije, tako i za reprezentaciju.

Moraće da utvrde i precizne ciljeve za naredni period, kanale pomoću kojih će ostvarivati profit, ali i načine za proveru njihove ispunjenosti.

Na listi zahteva su i informacije o upražnjenim radnim mestima, polnoj i starosnoj strukturi zaposlenih, zahtevima za novim radnim mestima i planovima u angažovanju novih ljudi.

Kako se određuju plate u javnom sektoru

Do aprila 2012. plate zaposlenih kod korisnika budžetskih sredstava i korisnika sredstava obaveznog socijalnog osiguranja usklađivale su se sa, između ostalog, stopom rasta potrošačkih cena. Dok su se od oktobra 2012. do aprila 2014. plate uvećavane za fiksni procenat, i to u oktobru 2012. i aprilu 2013. dva odsto, a u oktobru 2013. i aprilu 2014. za 0,5 odsto.

Posle toga uvedeno je posebno fiskalno pravilo koje nalaže svođenje rashoda za plate na održiv nivo, tako da se teži tome da učešće plata opšteg nivoa države u BDP-u bude do određenog nivoa BDP.

DANAS/NOVA.RS

Građani Srbije više trošili na cigarete nego na voće

<https://nova.rs/vesti/biznis/gradani-srbije-vise-trosili-na-cigarete-nego-na-voce/>

Građani Srbije su prošle godine više od trećine prihoda trošili na hranu i bezalkoholna pića, nekih 22.977 dinara, dok su duplo manje izdvajali za stanovanje i plaćanje računa 11.182 dinara, pokazala je Anкета o ličnoj potrošnji u 2019. Republičkog zavoda za statistiku.

Na transport je išlo više od 6.000 dinara, za zdravlje jedna porodica prosečno je izdvajala tek 2.990 dinara, manje nego za poštanske i telefonske usluge koje su domaćinstvo u 2019. prosečno koštali 3.566 dinara.

Više nego na zdravlje u 2019. trošilo se i na rekreaciju i kulturu – 3.448 dinara mesečno.

Ukupna lična potrošnja po domaćinstvu prošle godine bila je 67.099 dinara, dok su u isto vreme prosečni prihodi računajući i one u naturi bili 66.880 dinara mesečno.

Najveći izdatak kada se radi o hrani za domaćinstvo u Srbiji bilo je meso i mesne prerađevine, za koje je izdvajano 6.795 dinara, manje od 3.500 dinara mesečno trošilo se na mleko i jaja, dok se više novca nego za voće, na primer, trošilo na cigarete i duvan.

Za voće se mesečno trošilo 1.430 dinara, dok su izdaci za cigarete u isto vreme bili 2.412 dinara.

Ako se pogleda po regionima, Beograd je taj u kome su najveći i prihodi, ali i najveća potrošnja, dok su najniža primanja ali i troškovi bili u delovima južne i istočne Srbije.

RZS je uradio i analizu potrošnje po decilima, gde se vidi da su najsiromašnija domaćinstva prošle godine mesečno trošila u proseku 25.329 dinara, dok je najbogatijima na ličnu potrošnju odlazio 143.301 dinar mesečno.

Više od 40.000 dinara trošilo se na hranu, dok su oni iz prvog decila za hranu izdvajali tek nešto više od 13.000 dinara.

Ogromna razlika u potrošnji između najbogatijih i najsiromašnijih u našoj zemlji se ogleda i u potrošnji na kulturu i rekreaciju gde bogati troše 100 evra mesečno a siromašni 389 dinara ili transportu gde najbogatiji izdvajaju više od 17.000 dinara u odnosu na manje od hiljadu dinara koliko za to imaju oni sa najmanjim prihodima u Srbiji.

Osim toga, 20 odsto onih sa najvećim primanjima u našoj zemlji učestvuje sa 35 odsto u ukupnoj potrošnji.

TANJUG/NOVA.RS

Ugostitelji: Ograničiti rad onima koji krše već donete mere

<https://nova.rs/vesti/biznis/ugostitelji-ograniciti-rad-onima-koji-krse-vec-donete-mere/>

Odluka Vlade Srbije da radno vreme ugostiteljskih objekata dodatno ograničeno do 21 sat, u beogradskim restoranima ocenjuju kao meru koja će uticati na promet i smatraju da bi one trebalo da se odnose samo na ugostitelje koji ne poštuju već donete mere.

Prema rečima Ivana Bastaje, operativnog menadžera hotela "Moskva" u okviru kojeg posluje restoran, trebalo bi doneti sistemsko rešenje kojim bi bili sankcionisani samo oni koji se ne pridržavaju mera i preporuka.

“Na ovaj način oni sankcionišu sve nas. Mi se od samog početka epidemije trudimo da ispoštujemo svaku preporuku i meru jer nam je u interesu da nemamo zaražene pre svega među zaposlenima, ali ni među gostima”, rekao je Bastaja za Tanjug.

Kaže da se dodatnim skraćanjem radnog vremena produbljuje već “poprilično problematična situacija”.

“Nama, na sreću, ta dva sata nisu pik, odnosno u tom periodu nemamo najveći broj gostiju, ali će to svakako uticati na promet”, rekao je Bastaja.

Sa time je saglasan i Nenad Radovanović, menadžer restorana “Ištar” na Obilićevom vencu.

“Što se nas tiče, novom merom i jesmo i nismo zadovoljni. Trebalo bi ograničiti rad lokala gde se ne poštuju mere koje su ranije donete u cilju sprečavanja širenja korona virusa, a oni u kojima se to poštuje trebalo bi da rade kao i do sada, do 23 sata”, rekao je Radovanović.

Istakao je da se u lokalu “Ištar” poštuju mere, navodeći da zaposleni bez maske ne dolaze na posao, a da gosti koji nemaju masku dobijaju je pri ulasku u lokal, kao i da se poštuje propisana fizička distanca.

U restoranu “Ruski car” kažu da nova mera neće puno uticati na poslovanje tog restorana jer je u njemu najveća frekvencija ljudi tokom dana, ali da će većih problema imati ugostiteljski objekti koji najviše gostiju imaju u popodnevnim i večernjim satima.

Menadžer u “Ruskom caru” Jelena Svjetličić kaže da je radno vreme do 21 sat period u kojem će moći pristojno da rade, kao što su i do sada radili tokom epidemije sa smanjenim kapacitetima, ali da nije zadovoljna što se nova mera odnosi na sve ugostitelje jer, kako kaže, većina njih poštuje mere, a među njima je i “Ruski car”.

“Mi zaista poštuju sve mere i malo mi je nelagodno kada se ugostiteljske objekte zovu “leglo zaraze” što apsolutno nije tačno. Ne možemo zbog pojedinaca, koji krše mere i dozvoljavaju da mnogo veći broj ljudi bude u ugostiteljskim objektima, svi da ispaštamo i budemo tako etiketirani”, rekla je ona.

Vlada Srbije donela je juče odluku da ograniči rad ugostiteljskih objekata, kafića, noćnih klubova, restorana, kao i tržnih centara, prodavnica, od 21 sat do pet sati ujutru.

Od te mere izuzete su apoteke, dostava hrane, pumpe za točenje goriva i privreda koja radi i “treću smenu”.

Ove mere stupaju na snagu sutra, 17. novembra, i važiće 15 dana, do 1. decembra, kada će vlada ponovo odlučivati o merama.

Prosečan građanin Srbije živi u dvosobnom stanu, najviše troši na hranu, komunalije i prevoz

<https://biznis.telegraf.rs/info-biz/3263587-prosecan-gradjanin-srbije-zivi-u-dvosobnom-stanu-najvise-trosi-na-hranu-komunalije-i-prevoz>

Najviše domaćinstava živi u dvosobnim stanovima

Domaćinstva u Srbiji najviše troše na hranu i alkoholna pića, 34,2 odsto, na stanovanje 16,7 odsto, zatim na prevoz 9,3 odsto, pokazuje anketa Republičkog zavoda za statistiku o potrošnji stanovništva za 2019. godinu.

U anketi su učestvovala 6354 domaćinstava a njome se, osim o potrošnji, prikupljaju i podaci o životnom standardu, odnosno uslovima stanovanja, snabdevenosti trajnim dobrima.

Tako najviše domaćinstava živi u dvosobnim stanovima, 40,3 odsto, trosobnim 26,6 odsto, četvorosobnim 18,6 procenata i u jednosobnim 12,7 odsto. Stanove u najvećem broju slučajeva, 55,96 odsto, greju na čvrsto gorivo, a centralno grejanje ima petina domaćinstava, odnosno 20,6 odsto.

Kada je reč o snabdevenosti trajnim dobrima, anketa pokazuje da je mobilni telefon imalo 90,8 odsto domaćinstava, personalni računar ili laptop 56,9 odsto, kola 51,9 odsto, klima uređaj 37,9 odsto a mašinu za pranje sudova 19,2 odsto.

RTS/PORTAL B92.NET

Zbog kojih sve dugova vam izvršitelji mogu doći na vrata?

https://www.b92.net/biz/vesti/srbija.php?yyyy=2020&mm=11&dd=16&nav_id=1764787

Zakonom o izvršenju i obezbeđenju koji se primenjuje od 1. januara ove godine predviđena je potpuna zaštita porodilja i dece

Od izvršenja su izuzeta sva primanja kojima se uređuje finansijska zaštita porodice.

Sve ono što država daje kao socijalno davanje ne može da se naplati u izvršnom postupku već preko ostalih računa u koje će izvršitelji imati uvid.

Gostujući u Jutarnjem programu Jelena Dunjić, zamenica predsednika Udruženja sudija i tužilaca Srbije, kaže da se, u postupku izvršenja, od plate koja ne prelazi iznos prosečne neto zarade može uzeti jedna trećina, a kada je reč o minimalnoj zaradi može se uzeti jedna četvrtina.

Prema njenim rečima, sem za neplaćanje komunalnih usluga, građani mogu biti utuženi za razna dugovanja kao što su kasko osiguranje, kredit u banci, kreditne kartice, neplaćeni vrtići, odnosno gde god postoji ugovorni odnos i obaveza jednog lica.

Potraživanja komunalnih usluga, ukoliko nije pokrenut postupak, dodaje Dunjićeva, zastarevaju za godinu dana.

"Ukoliko niste platili račun za na primer oktobar 2018. godine, ukoliko nije pokrenut postupak, predlogom za izvršenje do oktobra 2019. taj račun ne može da bude naplaćen. Ima jako veliki broj predmeta koji su zastareli, i u svakom konkretnom slučaju treba ceniti tu situaciju", objašnjava zamenica predsednika Udruženja sudija i tužilaca.

Jedna od novina izmena u Zakonu o izvršenju i obezbeđenju je da se neće prodavati stanovi za dugovanja za komunalne usluge ispod 5.000 evra.

"Javni izvršitelj je dužan da pronađe sredstva koja će najmanje nepovoljno uticati na dužnika", ističe Dunjićeva. Na pitanje zašto kamate nisu mogle da budu otpisane zbog prekoračenja razumnog roka suđenja (tri godine) Jelena Dunjić kaže da sud odlučuje o celokupnom dugu i ne može da otpisuje kamate na taj način.

"O suđenju u razumnom roku se odlučuje u drugom postupku u kome odlučuje predsednik suda i u svakom konkretnom slučaju se cene razlozi da li je došlo do povrede prava na suđenje u razumnom roku", objašnjava zamenica predsednika Udruženja sudija i tužilaca.

"Nije nužno da je sud krv za to, imate situacije gde dužnici izbegavaju prijem pismena i onda se taj postupak prolongira", dodaje Dunjićeva.

U kojim slučajevima se postupak izvršenja obustavlja?

Postupak se obustavlja u sudu ukoliko izvršni poverilac povuče predlog, ukoliko se izjavi žalba na rešenje o izvršenju i sud preinači odluku, objašnjava Jelena Dunjić.

Dodaje da i izvršitelji mogu po službenoj dužnosti da obustave izvršni postupak u situacijama ako stranka premine, ako pravno lice prestane da postoji, ukoliko potraživanje ne može da se namiri ili ukoliko je nemoguće izvršenje usled propasti stvari predmeta izvršenja.

TANJUG/PORTAL 021.RS

"Boreli" ponuđen na prodaju

<https://www.021.rs/story/Info/Vojvodina/258572/Boreli-ponudjen-na-prodaju.html>

Imovina somborskog DP "Boreli" u stečaju, procenjena na 56,4 miliona dinara, ponuđena je na prodaju javnim prikupljanjem ponuda, objavila je Agencija za licenciranje stečajnih upravnika.

Za objekte fabrike obuće na Sivačkom putu, čija je ukupna površina oko 4.000 kvadratnih metara i pripadajuću infrastrukturu zainteresovani će moći da daju ponude uz uplatu depozita od 11,2 miliona dinara.

Krajnji rok za dostavljanje ponuda za imovinu Borelija koji je u stečaju od 2016. godine je 16. decembar.

TANJUG/PORTAL B92.NET

Pet objekata drvne i industrije papira ponuđeno na prodaju

https://www.b92.net/biz/vesti/srbija.php?yyyy=2020&mm=11&dd=16&nav_id=1764648

Imovina jagodinskog preduzeća "Oprema" u stečaju ponuđena je po početnoj ceni od 47,2 miliona dinara, objavila je Agencija za licenciranje stečajnih upravnika.

Ponuđeno je pet objekata drvne i industrije papira čija je ukupna površina veća od 3,5 hiljada kvadratnih metara, oprema i zalihe.

"Oprema" je preduzeće za profesionalnu rehabilitaciju i zapošljavanje osoba sa invaliditetom.

Javno nadmetanje zakazano je za 17. decembar, a depozit za učešće iznosi 18,9 miliona dinara.

BETA/DANAS

Seničić: Još nagovaramo osiguravajuće kuće da osiguravaju putovanja

<https://www.danas.rs/ekonomija/senicic-jos-nagovaramo-osiguravajuce-kuce-da-osiguravaju-putovanja/>

Direktor Nacionalne asocijacije turističkih agencija Srbije (JUTA) Aleksandar Seničić rekao je da je sada u poslovanju agencija veći problem od visokih cena polisa osiguranja to što osiguravajuće kuće ne daju ponude za polise osiguranja putovanja jer žele da izdaju iz tog posla.

On je za Betu rekao da je od 400 turističkih agencija u Srbiji ponudu za uslove osiguranja dobilo samo dvadesetak agencija.

„Osiguravajuća društva u Srbiji ostalim agencijama ne daju nikakve ponude, jednostavno ne uzimaju ih u obzir“, rekao je Seničić.

Dodao je da se zbog toga ne zna ni visina subvencije države koju bi agencije dobile kako bi im se olakšala kupovina polisa osiguranja.

Država je kao pomoć turističkim agencijama zbog pandemije virusa korona namenila 150 miliona dinara za subvencije polisa osiguranja, ali se još ne raspodeljuje jer se ne zna koliko će agencija prihvatiti ponudu osiguravajućih društava da bi nastavile da rade jer su polise uslov za licencu za poslovanje.

„I dalje pokušavamo da nagovorimo osiguravajuća društva da ne izlaze iz posla osiguranja putovanja“, rekao je Seničić.

Predsednica Upravnog odbora Asocijacije nezavisnih turističkih agencija Srbije (ANTAS) Gordana Prodić rekla je da je Ministarstvo trgovine, turizma i telekomunikacija Srbije prošle nedelje izmenilo Pravilnik o vrsti, visini i uslovima garancija putovanja i napravilo drugačiju kategorizaciju Agencija, ali da u tome ima dosta nelogičnosti.

„Napravljene su loše proporcije između broja putnika koje usluži agencija i osigurane sume, pa je nelogično da osigurana suma za 10.000 putnika bude kao i za 50.000 ili 80.000 putnika“, rekla je Prodić.

Ona je rekla da je njena agencija „Travelino“ dobila ponudu jedne osiguravajuće kuće da za uslugu više od 10.000 putnika plati unapred polisu 18.000 evra, čime bi se osigurala suma od 400.000 evra, a uz to je potrebna i hipoteka u iznosu od 150 odsto od osigurane sume, odnosno u vrednosti 600.000 evra.

„U ponudi se ne navodi zašto se traži hipoteka kada se polisa plati u kešu i unapred i ko i pod kojim uslovima aktivira hipoteku“, rekla je Prodić.

U evropskim zemljama polisa osiguranja košta u zavisnosti od prometa ili se ocenjuje rizik svakog aranžmana“, rekla je Prodić.

Komercijalni direktor agencije „Plana turs“ Milan Vasić rekao je da čekaju ponudu osiguravajućih kuća.

„Nije jasno zašto traže hipoteku jer bi to značilo da agencije same sebi osiguravaju posao“, rekao je Vasić.

Direktor agencije „Sabra travel“ Vladimir Vlaho rekao je da su osiguravajuće kuće koje su do sada osiguravale putovanja pojedinim agencijama odustale od tog posla i uticale na druge da to isto urade.

„Zatražili smo ponudu kod druge kuće i čekamo odgovor“, rekao je Vlaho koji je i član Upravnog odbora JUTA-e.

Dodao je da počinje zimska turistička sezona, ali da ne mogu ništa da rade jer čekaju polisu za osiguranje putovanja.

Plata u Zagrebu 1.000 evra, a evo koji posao je najplaćeniji

<https://biznis.telegraf.rs/info-biz/3263936-plata-u-zagrebu-1000-evra-a-evo-koji-posao-je-najplaceniji>

Viša je 130 evra u odnosu na druge gradove

Prosečna neto zarada zaposlenih u Zagrebu za avgust 2020. iznosila je 7.730 kuna (oko 1.000 evra), što je nominalni porast za 3,3 odsto u odnosu na isti period prošle godine, saopšteno je iz Odeljenja za statistiku Gradske kancelarije za strateško planiranje i razvoj grada Zagreba.

U odnosu na prosečnu mesečnu platu na nivou cele Hrvatske, koja je iznosila 6.723 kune, prosečna zagrebačka neto plata isplaćena za isti mesec tako je bila viša za 1.007 kuna (oko 130 evra), preneo je portal Index.

Prema podacima Odeljenja za statistiku, najviša prosečna neto plata u Zagrebu za avgust isplaćena je u delatnosti vađenja sirove nafte i prirodnog plina, u iznosu od 12.249 kuna.

Porazne cifre: 94% radnika neće imati znanja za rad u sledećoj deceniji

<https://biznis.telegraf.rs/karijera/3263753-porazne-cifre-94-radnika-nece-imati-znanja-za-rad-u-sledecoj-deceniji>

Korona je uticala i na tržište rada i unela podele među strukom

Mnoge države će se suočiti s rastućim nedostatkom veština tokom naredne decenije ako ne počne odmah da prekvalifikuje radnike za na digitalnu ekonomiju koja je ubrzana pandemijom COVID-19, navodi se novom izveštaju Mekinsija.

Konsultanti su objavili da je njihova analiza pokazala da 94% radne snage nema veštine koje će im biti neophodne 2030. godine.

Pandemija je polarizovala tržište rada nekim sposobnostima koje već nedostaju, poput onih potrebnih za e-trgovinu i analitiku lanca snabdevanja, dok se niskokvalifikovana radna mesta izgubljena tokom krize verovatno neće povratiti, pokazuje izveštaj. Neki od poslova koji su najviše u riziku su mesta u prodaji, maloprodaji, trgovci, recepcionari i konobari, koje tradicionalno rade kao honorarci, a često i mlađi radnici.

- Bez usaglašene akcije poslodavaca, dve trećine radne snage u Velikoj Britaniji moglo bi da bude bez osnovne digitalne veštine do 2030. godine, dok bi više od 10 miliona ljudi moglo biti nedovoljno kvalifikovano za rukovođenje, komunikaciju i donošenje odluka - navodi se u izveštaju.

Britanija se već dugo bori sa niskim nivoom produktivnosti, a proizvodnja je posebno loša među najniže plaćenim poslovima, delom i zbog nedostatka obuke.

Organizacija za ekonomsku saradnju i razvoj izjavila je u oktobru da je učešće u edukaciji tokom celog života veće od evropskog proseka, ali je opalo poslednjih godina, a obuka na radnom mestu pala je od finansijske krize 2008. godine.

Britanska ekonomija je veoma pogođena pandemijom. Bruto domaći proizvod je u drugom tromesečju opao za 20%.

Procenjuje se će Britaniji biti potrebno pet do 10 godina da se oporavi, jer će finansijski udar uništiti ekonomiju koja je u procesu Bregzita.